

המשגיה

שיחות, דרשות ומאמרים למגידי שיעור, ולכל דורש ברבים

גליון מס' 74

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

יתרו - תשפ"ג

עניין של חינוך

חינוכו של הר סיני:

שאלו את רבי חנוך העניך

מאלכסנדר: הרי התורה ניתנה על הר סיני – הקטן מבין ההרים, כדי להבליט את ערכה של הענווה בישראל. אם כך מדוע לא ניתנה התורה בבקעה או בעמק? השיב להם הרבי: עני המחוסר כול שאינו מתגאה – אין בכך כל שבת, כי אין לו במה להתגאות, אבל זה שיש לו במה להתגאות ואינו מתגאה – הרי הוא משובח. לא ניתן להלל בקעה שאינה מתגאה על הר ענק, כי היא איננה יכולה להתגאות, אבל הר שיושב בין הרים ומשפיל את עצמו כהר סיני יש לשבח, כי הוא היה להתגאות ואינו מתגאה. ושכרו הוא שניתנה עליו התורה. מכאן רואים שאם דבר דומם כמו הר סיני קובל שכר על שלא התגאה, כל שכן, אדם שהוא יציר הבורא שנוהג בענווה ואינו מתגאה על אחרים למרות שהוא אדם חשוב.

שבת שלום – מערכת שיעורי לב ארי

פְּנִינִים מִשְׁלַחַן מַלְכִים

וְאֵת שְׁנֵי בְנֵיהָ אֲשֶׁר שָׁם הָאֶחָד גְּרָשָׁם

כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נִכְרִיהַ: (שמות יד ג')

"אשר שם האחד גרשום": משה בקריאתו את בנו בשם אליעזר שיבח והודה לה' שהצילו מחרב פרעה. אך קריאת השם גרשום מעלה תמיהה: איזה תועלת כשציין עובדת היותו גר בארץ נכריה? ועוד יש להבין מדוע לא קרא לראשון אליעזר, הרי נס הצלתו מחרב פרעה קדם להיותו גר במדין?

ה"חפץ חיים" זצ"ל מבאר שהשמות האלו ניתנו בעת שישב משה בבית חותנו, ומה היה מצבו באותם ימים. בכל ארץ מדין היה משה האיש היחידי שהאמין בה', גם יתרו אשר אמנם התגייר מאוחר יותר, היה אז עדין רחוק מלהאמין בה', ובודאי שמעשיו עדיין לא היו מתוקנים כלל. רק כאשר מגיע יתרו למחנה ישראל, הוא אומר: "עתה ידעתי כי גדול ה'", משמע שעד אז לא ידע. ומביא (ילקוט שמעוני קס"ט) שבשעה שלקח משה את ציפורה לאשה, השביע אותו יתרו שאת בנו הראשון יפריש לעבודה זרה, וכן מובא בתרגום יונתן (פ"ד פכ"ד) שיתרו עיכב את משה מלמול את בנו, כל זמן ששהה משה בביתו. א"כ היה חשש שמא ילמדו משה ובני ביתו ממעשי האנשים הסובבים אותם. מה עושה משה כדי להקדים תרופה למכה? קרא לבנו הראשון בשם "גרשום" – "כי אמר גר הייתי בארץ נכריה". בכך ביקש לקבוע בנפשו ולהזכיר לעצמו יום יום, כי שהותו בעולם הזה, עד אשר ישוב למקורו בצרור החיים, אינה אלא בבחינת גירות בארץ זרה. רק כאשר תשוב הנשמה אל המקום שממנה נחצבה, אפשר יהיה לומר שהוא תושב במקום ההוא. על האדם לראות את עצמו במשך ימי חייו כמי שעובר ממקום למקום. כמו אדם המצוי בנסיעה, לא שם לב למצבים לא נעימים הפוקדים, כי הוא יודע שזה מסע חולף, כך גם תהיה תחושתו של מי שסיגל לעצמו תחושה שהיותו בעולם הזה היא כהכנה להגעתו לעולם הבא, וע"י כך יוכל להתגבר על קשיים רוחניים וגשמיים. (לקח טוב)

סגולת השבוע:

סגולה גדולה ממרן החיד"א הקדוש עבור פרנסה טובה היא מיד לאחר תפילת שחרית או לאחר ברכות השחר להגיד מזמור ד' שבתהילים 3 פעמים ברצף ואז לומר את הנוסח הבא: 'כשם שענית למי שאמר מזמור זה לפניך (הכוונה לדוד המלך), כך תענה לתפילתי ותזמן לי פרנסה טובה'. מומלץ לקיים סגולה זו 40 ימים ברציפות, וגם בשבת לומר את מזמור ד' 3 פעמים ברצף, אך ללא הבקשה שמגיעה לאחר מכן.

מעשה שהיה...

סוד המשקפיים | ספור על מרן רבי יעקב יהושע פולק זי"ע

הילולא דצדיקייא

הילולת מרן רבי
יעקב יהושע
פולק בעל הפני
יהושע זי"ע"א

רבי יעקב יהושע (יושע) פלק היה מגדולי האחרונים בפולין ובגרמניה, מחבר הספר "פני יהושע" על הש"ס נולד בכ"ה בכסלו תמ"א בקראקא שבפולין לאביו ר' צבי הירש פלק ואמו מרים, נכדת רבי יהושע מקראקא בעל "מגיני שלמה".

רבנו כיהן ברבנות בערים טארלא, ריצוועל, קאריב, ליסקא, לבוב, ברלין, מיץ ופרנקפורט דמיין. העמיד תלמידים רבים, בהם רבי דוב בער ממזריטש. חיבורו הגדול על הש"ס נכרך עם הבטחתו של רבנו: ש"לא אִמְנַע עֲצָמֵי מְכוֹתְלֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ וְלִשְׁקֹד עַל דְּלֹתַי הָעֵינַן בְּסוּגִיית הַש"ס וּפּוֹסְקִים" (לשונו של הרב בהקדמה לספרו). וזאת בשל הנס שנעשה עימו בקריסת הבתים על יושביהם ורבנו ניצל משם בניסי נסים מתוך התופת ומיני אז עמל ביתר שאת על חיבורו הגדול זאת לאחר שלמד וסיים הש"ס במשך שלושים ושש פעמים כמניין האנשים אשר נספו באסון ההוא.

רבנו נתבקש לישיבה של מעלה ביום שישי י"ד בשבט תקט"ז

ת.נ.צ.ב.ה.

זכותו יגן עלינו ועכי"א אמן

שנים רבות לאחר פטירתו של ה"פני יהושע" הגיע עיור אחד מתושבי העיר לשעור בבית הכנסת ולהתפלל מנחה לערבית. באשר נכנס גילה שהקדים בשעה וכעת לא נותר לו אלא להמתין.

נגש העיור לספרייה והחל מגשש את כריכות הספרים. באחת מהן חש בבליטה, וכאשר פתח את הספר גילה שבין הספר לכריכה היה גרתיק קשיח ובו משקפים עתיקות. העיור שהיה לבדו חבש מתוך סקרנות את המשקפים, וכמעט שהתעלף... הוא החל לראות הכל!

החליט שאינו מגלה את הדבר לאיש, אבל בערה בו הסקרנות למי היו שיכות המשקפים. והתוצאה העלתה שמדבר במשקפיו של בעל ה"פני יהושע". בני העיר התרגלו לראות את העיור מגשש את דרכו עם משקפים, ולא גילו את הסוד שבחבישתם. לפני פטירתו גילה העיור את הסוד לבניו, ואלו כמובן הסכימו לוותר על הירושה תמורת המשקפים הנדירות. סופו של דבר: עוד טרם החליטו על חלוקת הרכוש נפלו המשקפים ארצה והתנפצו לרסיסים בקול ענות חלושה...